

че бѣхъ ся отървало, когато ся уусл-
шахъ и чухъ че извънъ оградѣтъ нѣкой
си тѣнаника излека. Набързомъ потулихъ
ся задъ единъ пѣнь, додѣ си заmine тозъ
пѣснопойникъ, който не бѣше другъ о-
свѣнъ самъ си Велко. Той като видѣлъ
из-от-вънъ на градинѣтъ вратата отво-
рени, влѣзе вътрѣ та ги затвори и зак-
лючи. Малкитѣ бѣжанцы истрашнѣхъ отъ
страхъ. Истракваніето на ключелницѣтъ
бѣше за тѣхъ ножъ по сърдцето имъ. Вел-
ко минъ и си замина къмъ къщицѣтъ си.

Ами сега, какво ще правимъ? рекохъ
и едно друго смаяни.

Хъ сега де, излѣзь, рече Ангелина.

Недѣй, сестро, да ся отчайваме, по-
дума Райко. Когато побѣгнахмы отъ тѣм-
ницѣтъ си, незнаехмы че сж отворени
на градинѣтъ вратата; може пакъ да на-
мѣримъ и другъ исходъ. —

И тѣй варвѣхъ все наспоредъ плетѣтъ
за много врѣме, дано бы да намѣрятъ
нѣкои врата отворени, но напусто ся
бѣхтахъ.

Какво ще правимъ сега, Райко, рече